

Preek 1e zondag van de Advent (C-jaar), 2 december 2018 Citykerk Het Steiger

Voorganger: Adrie de Lange

Lezingen: Jer. 33, 14-16 en Lucas 21, 25-28, 34-36.

Chesterton, een bekende schrijver in de eerste helft van de vorige eeuw uit Engeland, vertelt in één van zijn essays over een man, die zijn vaderland verafschuwt vanwege de mentaliteit van de mensen en op zoek gaat naar een nieuw vaderland. De man trekt overal naartoe, maar nergens vindt hij een land waar hij zich werkelijk thuis voelt en geworteld raakt. Als hij na jaren weer terugkomt in zijn oude vaderland, voelt hij zich er wel onmiddellijk thuis en op zijn gemak. Hij vraagt zich af hoe dat komt en dan ontdekt hij dat hijzelf veranderd is. Hij is anders tegen het leven gaan aankijken en hij is dezelfde mensen met nieuwe ogen gaan zien.

De advent, die wij zijn ingegaan, is bedoeld als een tijd van verandering en vernieuwing. We worden uitgenodigd in deze periode met nieuwe ogen te leren kijken. In onze kerk hangt een adventskrans en vandaag brandt er één kaarsje. Elke zondag wordt er één kaarsje méér aangestoken op weg naar kerstmis; het feest van Gods menswording in deze wereld. Dat gebeurt stap voor stap, want je innerlijk voorbereiden op een belangrijke gebeurtenis vraagt de nodige tijd. Dat is trouwens op heel ons leven van toepassing. Je kunt niet van het ene op het andere moment een ander mens zijn; daarvoor is naast inspanning tijd en geduld nodig.

In deze adventstijd worden we aangemoedigd om in ieder geval een eerste stap te zetten tot verandering en vernieuwing van ons leven met de bedoeling zelf een drager van licht te worden te midden van alle duisternis om ons heen.

In het evangelie hoorden we zojuist: *‘U verlossing komt nabij.’* Dat betekent niet dat het als een postpakketje straks voor ons klaarligt en enkel nog opengemaakt moet worden. Verlossing is een actief gebeuren en gaat gepaard met inspanning en wilskracht om los te komen van alles waarin we gevangen zitten en wat ons kortzichtig, bekrompen en egoïstisch maakt. Verlossing is ook een geschenk en

gerelateerd tot bevrijding en naar mate een mens vrijer is kan hij vreugde vinden in het leven, zoals dat zich aandient en er zijn voor anderen.

Enige tijd geleden las ik een interview over een medisch specialist, die al op jonge leeftijd hoogleraar werd en daarnaast verbonden was aan een academisch ziekenhuis waar hij leiding gaf aan een medisch team van oncologie-chirurgen. Hij maakte lange dagen en had zodoende weinig tijd voor zijn thuissituatie, waardoor zijn huwelijk strandde. Hij was inmiddels opnieuw getrouwd, maar leefde op de oude voet verder totdat hij op zekere dag ontdekte zelf kanker te hebben. Voor het eerst in zijn leven voelde hij angst en onzekerheid bij zichzelf. Wat voor toekomst stond hem te wachten? Hij moest zijn baan tijdelijk opgeven en een aantal chemokuren ondergaan. Gelukkig knapte hij na verloop van tijd op en werd hij uiteindelijk genezen verklaard. In datzelfde interview vertelde hij, dat hij achteraf *'de echte genezing'* gevonden had bij een instituut waar hij over zichzelf leerde praten met lotgenoten. Daar ontdekte hij dat hij ondanks zijn glanzende carrière in een roes geleefd had, waarbij alles om hemzelf draaide. Dit inzicht veranderde zijn leven.

Ik vertel dit verhaal, omdat de adventstijd ons wil uitnodigen om met nieuwe ogen te leren kijken en werk te maken van wat er echt toe doet en ons leven diepgang geeft; ook in onze contacten met andere mensen. Dan zullen wij niet langer in een roes leven, waarbij alles om onszelf draait, maar ons meer thuis gaan voelen bij elkaar in de wereld waarin we leven. Een betere voorbereiding op kerstmis is niet mogelijk, want kerstmis - het feest van Gods menswording – speelt zich niet buiten ons af, maar in ons voor zover wij de Allerhoogste in navolging van Jezus een kans geven in ons leven aan het licht te komen als Immanuël; God-met-ons.